

FUNDACIÓ VICKI SHERPA EDUQUAL

NEWS
Nº1-10/2003

SUMARI

- Editorial
Vicki Sherpa Pag. 1
- Monogràfic
Projectes de la Fundació
Vicki Sherpa Eduqual
al 2003 Pag. 2-3
- Diari de un Cooperant
De voluntari a Katmandú Pag. 4-5
- Anuncis Breus Pag. 6
- Cartes del lector Pag. 7
- Educador del mes
Shyam Krishna Khulimuli Pag. 7
- Cuina
Receptes de cuina nepalesa Pag. 8

X^e

Aniversari

ESTIMATS AMICS/GUES,

L'octubre d'enguany es compleix el desè aniversari de l'Organització No Governamental *Amics de Vicki Sherpa Eduqual*, que actualment s'ha convertit en la Fundació *Vicki Sherpa Eduqual*. A aquests amics/gues que han fet possible aquests 10 anys d'existència vull fer amibar una vegada més el meu agraïment més sincer. La frase *Amics de Vicki Sherpa* ha portat a reflexionar sobre l'enorme poder que té l'amistat ben consolidada. És cert que a través d'aquest projecte he conegut a persones meravelloses; amb algunes d'elles he fomentat una sòlida amistat, que ens ha permès millorar la vida de molts nens/es afamats.

Al Nepal editem cada dia un butlletí informatiu. El butlletí comença sempre esmentant una frase que diu: *El secret de l'amistat és... Cada dia del mes canviem el contingut. Avui he triat una d'aquestes cites per parlar sobre el concepte d'una bona amistat. El secret de l'amistat és: mantenir bons pensaments, malgrat que les circumstàncies ens siguin adverses.* Aquesta és una pràctica difícil que sovint se'n oblidava, els éssers humans, per naturalesa tenim la tendència a estimar només quan ens estimen o a ser amics de la gent només quan el temps són bons, la vida és bella, la salut és impecable, els diners abunden, la xauxa és contínua i quan ningú ens porta la contrària. En el moment que les circumstàncies són adverses, el més fàcil és deixar-se endur per l'impuls, per l'acció negativa, per la crítica fàcil, per la paraula incorrecta; així és com perdem l'oportunitat de créixer en el terreny de l'amistat, de millorar, i conservar la relació per sobre del conflicte, de potenciar les amistats quan hi ha problemes en lloc de deteriorar-les. Hi hauria algun sistema que ens ajudés en aquest aspecte? Serà potser que ja hem deixat de creure en la innocència dels altres? Aquella innocència que estroba entots i cadascun de nosaltres. Si aprenguéssim a creure que, en el fons, totes les persones que habitem aquest planeta fem el que millor podem i el que millor sabem, si pensem que

els nostres actes són el reflex del nostre desenvolupament i també de la nostra immaduresa, potser ens seria més fàcil relacionar-nos. Si veiéssim les altres persones com a éssers limitats víctimes dels seus errors, i penséssim que: fins i tot en l'acte més inhumà, fins i tot en la negror més negra, fins i tot en l'acció més atroz, cap ésser humà vol voluntàriament fer el mal, aconseguiríem que les situacions adverses fossin més suportables. Quan parlem d'amistat cal tenir en compte que aquesta paraula ens obliga a practicar una llista de virtuts que en ocasions ens exigiran sacrificis i renunciacions per tal que la relació segueixi endavant o per al benefici i la felicitat dels nostres amics. Potser abans d'establir llaços amb les persones que ens trobem en el camí de la vida, seria convenient preguntar-nos si estem disposats a treballar en el terreny de l'ego i si acceptarem de bon grau sacrificis i renunciacions en benefici dels nostres amics. Generalment cap de nosaltres ens planteja aquestes coses: emplenem l'agenda de noms i de números de telèfon, sense saber realment si serem capaços de tenir cura de les relacions i de mantenir-les. Una de les pràctiques infal·libles per tal de solidificar una amistat i fer-la durar és la de perdonar: dir-ho verbalment, escriure una carta..., demanar perdó i perdonar els altres encara que ens hagin fet mal o ens hagin ofès ens fa més humils, dissipa la rancúnia i ens eleva com a éssers humans. Us convido que ho poseu en pràctica. M'acomio amb tot el meu agraïment i els millors desitjos per a tothom.

Una forta abraçada
VICKI SHERPA

QUERIDOS/AS AMIGOS/AS,
En octubre de este año se cumple el décimo aniversario de la Organización No Gubernamental "*Amigos de Vicki Sherpa*", que actualmente se ha convertido en la Fundación "*Vicki Sherpa*

creyéramos que: incluso en el acto más inhumano, incluso en la negrura más negra, incluso en la acción más atroz, ningún ser humano quiere voluntariamente hacer el mal, haríamos las situaciones adversas más llevaderas.

Cuando hablamos de amistad hay que tener en cuenta que esta palabra nos obliga a practicar una lista de virtudes que en ocasiones nos van a exigir sacrificios y renunciaciones para que la relación siga adelante o para el beneficio y la felicidad de nuestros amigos. Quizás antes de entablar lazos con las personas que nos encontramos en el camino de la vida sería conveniente preguntarnos si vamos a estar dispuestos a trabajar en el terreno del ego si aceptaremos de buen grado sacrificios y renunciaciones en beneficio de nuestros amigos. Generalmente ninguno de nosotros nos planteamos estas cosas: llenamos la agenda de nombres y de números de teléfono, sin saber realmente si vamos a ser capaces de cultivar las relaciones y de mantenerlas. Una de las prácticas infalibles para solidificar una amistad y hacerla duradera es perdonar: decirlo verbalmente, escribir una carta..., pedir perdón y perdonar a los demás aunque nos hayan hecho daño o nos hayan ofendido nos hace más humildes, disipa el rencor y nos eleva como seres humanos. Os invito a que lo pongáis en práctica.

Con mi agradecimiento y mis mejores deseos para todos.

Un fuerte abrazo,
VICKI SHERPA

DEAR FRIENDS,

Next October we reach the tenth anniversary of the non-governmental organisation "*Amigos de Vicki Sherpa*" (Vicki Sherpa's Friends), that nowadays has become "*Vicki Sherpa Eduqual*" Foundation. To these friends, who have made possible these 10 years of existence, I would like once more to give them my most sincere gratitude. Through the sentence *Vicki Sherpa's Friends* I've been thinking about the great power of a well strengthened friendship. The truth is that through this project I've met wonderful people; with some of them a solid friendship has been promoted, what has helped us to improve starving children's life. In Nepal every day we edit a new bulletin. The bulletin always starts mentioning a sentence that says: "*The secret of friendship is...*". Every day of the month we change the content. Today I've chosen one of these quotations to talk about the concept of a good friendship: "*The secret of the friendship is: keeping good thoughts, even though when there are adverse circumstances*". That is a tough practice, sometimes forgotten. The nature of human beings makes us to love only when we are loved or to be friends to other people when there are good times, beautiful life, good health, money in plenty, continuous spree and no-one contradicts us. When the circumstances are adverse, it is easier to follow impulses, negative actions, easy critic, wrong words; that is how we lose the opportunity to grow up in the field of friendship, to improve and keep the relationship over the dispute, to strengthen friendships when there are problems instead of damaging them. Is there any system to help us to improve in this field? Haven't we stopped to believe in other people's innocence? This innocence can be found inside of every one of us. If we learned to believe that every one of us leaving in this planet do the best we can and we know, if we think that our actions are the reflection of our development and our immaturity, maybe it would be easier to keep relationships. If we saw our fellow men and women as limited beings, victims of their mistakes and we believed that, even in the most inhuman action, even in the blackest blackness, even in the cruelest action, no human being voluntarily wants to do harm, adverse situations would be bearable to us. When talking about friendship, we must remember that this word compels us to practice a list of virtues that, sometimes, requires our sacrifices or resignations to keep the relationship or for the benefit and happiness of our friends. Maybe before starting a relationship with people we find in our life it would be necessary to ask ourselves if we are prepared to work in the ego field and if we accept sacrifices and resignations in the benefit of our friends. Normally no-one reflects about these things; we fill our address-book with names and telephone numbers, and we don't even know if we are going to be able to cultivate and keep relationships. One of the certain practices to harden a friendship and make it last is to forgive: both verbally or by a written letter,....; to ask forgiveness and to forgive, even if we have been hurt or offended. It makes us humbler, removes mistakes and raises us as human beings. I invite you to put it into practice. With all my gratitude and best wishes to everyone. Yours,

A war hug,
VICKI SHERPA

Projectes de la Fundació Vicki Sherpa Eduqual al 2003

Sabem que molts de vosaltres col·laboreu i ens heu fet costat des de fa molts anys, tant com a padrins i padrines dels projectes com ajudant de diverses maneres, perquè creieu que el somni de l'educació de qualitat als més desfavorits és possible. Malgrat tot, volem assegurar-nos que tothom posseeix una informació suficient i actualitzada sobre cadascun dels projectes al Nepal, tant els antics col·laboradors com els que s'han incorporat recentment (i que afortunadament són cada dia més). És per això que inauquem aquesta secció del monogràfic (que cada número de la revista tractarà d'un tema diferent), amb un resum actualitzat dels projectes que es porten a terme a dia d'avui al Nepal. Ben segur que en poc temps, i gràcies a l'esforç de cadascun de nosaltres, aquests projectes s'aniran ampliant i en naixeran de nous.

Aquí teniu una breu explicació d'aquests projectes i de la filosofia que els inspira, que no és altra que el somni que un bon dia va tenir una mestra catalana, Vicki Sherpa.

Què és la Fundació Vicki Sherpa Eduqual? És una organització no governamental, sense ànim de lucre, apolítica i aconfessional que té com a finalitat l'execució de PROJECTES EDUCATIUS DE QUALITAT per als nens i nenes en situació de risc de les classes socials més marginades del Nepal, i d'altres zones del món amb les mateixes característiques.

La nostra tasca ha estat reconeguda per diversos organismes tant públics com privats, i els darrers anys hem rebut premis entre els quals és important destacar els següents:

Premi Tonnetti atorgat en reconeixement a la tasca humanitària en l'àmbit internacional (Bilbao novembre del 2002).

Premi Mestres 68 atorgat a Barcelona el 1999. Reconeixement de l'organització UNICEF, en destacar a VEDFON (Vicki Educational and Development Foundation Nepal), com a millor projecte educatiu d'Àsia, amb nens discapacitats, (Katmandú 2003).

Com va néixer?

La fundadora d'aquesta institució és la Vicki Sherpa, una mestra catalana que, l'any 1990, amb l'objectiu d'escolaritzar els nens més desfavorits del Nepal,

va decidir dur a terme un pla de desenvolupament de l'educació.

El resultat d'aquest somni ha estat la creació de la Fundació Vicki Sherpa Eduqual i l'establiment de diversos projectes que es basen en la pedagogia com a eina transformadora de la societat.

Amb qui treballem?

El principal objectiu de la Fundació Vicki Sherpa Eduqual és l'obtenció de recursos econòmics i la participació amb recolzament logístic i tècnic en diversos projectes. Aquest projecte educatiu, s'inicia a l'any 1993 amb la constitució de Fundació Vedfon (Vicki Educational and Development Foundation Nepal) que, com a soci local en el terreny, és l'ONG encarregada d'executar els projectes de desenvolupament ideats per la Fundació Eduqual al Nepal i per això compta amb el recolzament financer i l'assessorament tècnic del mateix organisme.

Qui ens financia?

Comptem amb un sistema de finançament basat en apadrinaments i en la col·laboració de persones físiques i d'organismes públics situats tant a Espanya com a l'estranger.

Quin és el nostre objectiu?

Una educació de qualitat per a tothom. La Fundació Eduqual crea projectes educatius perquè considera que és la millor eina per millorar la vida de les persones i constitueix el motor d'arrencada que porta a canvis positius en la seva condició de marginats.

PROJECTES REALITZATS:

1.- Escola Daleki (Escola de la Lluna): Aquest va ser el primer projecte de la Fundació. Acollia nens i nenes sense recursos de diferents ètnies de Katmandú (Nepal) i va ser la primera escola del país a integrar alumnes discapacitats dins de l'aula. El programa educatiu és ampli, i així els petits gaudeixen d'activitats com informàtica, art i educació física.

2.- Escola Catalunya: Situada en una zona rural però amb el mateix programa educatiu que l'Escola Daleki; va ser creada per evitar l'emigració dels nens/es desfavorits/des d'aquestes àrees a la capital, Katmandú.

Amb els següents projectes integrats:

- Projecte educatiu no formal: programa d'alfabetització d'adults, pensat per als pares i familiars relacionats amb l'escola i programa de formació per a nens de 8 a 15 anys que mai han tingut l'oportunitat d'anar a l'escola. Es tracta que adquireixin les nocions bàsiques que en un futur els permetin integrar-se en una escolarització normalitzada i evitar així que siguin objecte de l'explotació infantil.
- Projecte educatiu per a nens amb dificultats d'aprenentatge, discapacitat i retard mental.
- Centre d'acollida per a estudiants de l'escola Daleki en situació de risc.
- Escola de Magisteri: Iniciativa única al país que es dedica a la formació de mestres de parvulari i de primària.
- Escola-Taller: Durant tres anys els familiars dels estudiants dels nostres projectes es beneficiaren d'un sistema de microcrèdits que els va permetre d'establir negocis de diferents tipus. Actualment aquest projecte s'ha convertit en una Escola Taller d'aprenentatge en la qual es capacita i s'ofereix treball a les dones per al desenvolupament de diferents oficis com patronatge, costura, disseny i producció de joies, etc.

LOS PROYECTOS DE LA FUNDACIÓN VICKI SHERPA EDUQUAL EN LA ACTUALIDAD

Sabemos que muchos/as de vosotros/as colaboráis y nos habéis apoyado desde hace muchos años, no sólo como padrinos/as de los proyectos sino también ayudando de diversas formas, porque creéis que el sueño de la educación de calidad para los más desfavorecidos es posible. A pesar de ello, queremos asegurarnos de que todo el mundo posee información suficiente y actualizada sobre cada uno de los proyectos en Nepal, tanto los antiguos colaboradores como los que se han incorporado recientemente (y que afortunadamente son cada día más). Por este motivo inauguramos esta sección del monográfico (que en cada número tratará un tema diferente), con un resumen actualizado de los proyectos que se llevan a cabo hoy día en Nepal. Estamos seguros/as de que en poco tiempo, y gracias al esfuerzo de todos/as, estos proyectos se irán ampliando y nacerán otros nuevos.

Aquí tenéis una breve explicación de estos proyectos y de la filosofía que los inspira, que no es otra que el sueño que un buen día tuvo una maestra catalana, Vicki Sherpa.

¿Qué es la Fundación Vicki Sherpa Eduqual? Es una Organización No Gubernamental, sin fines lucrativos, apolítica y aconfesional que tiene como finalidad la ejecución de PROYECTOS EDUCATIVOS DE CALIDAD para los niños y niñas en situación de riesgo de las clases sociales más marginadas de Nepal, y otras zonas con las mismas características del tercer mundo.

Nuestra labor ha sido reconocida por distintos organismos tanto públicos como privados habiendo recibido en los últimos años diversos premios entre los que cabe destacar:

- Premio "Tonnetti" otorgado en reconocimiento a la labor humanitaria a nivel internacional (Bilbao noviembre del 2002).
- Premio "Mestres 68" otorgado en Barcelona en 1999.

- Reconocimiento de la organización UNICEF, al destacar a VEDFON (Vicki Educational and Development Foundation Nepal), como mejor proyecto educativo de Asia, con niños discapacitados, (Katmandú 2003).

¿Cómo nació?

La Fundadora de esta institución es Vicki Sherpa una maestra catalana que en 1990, con el objetivo de escolarizar a los niños más desfavorecidos de Nepal, decidió llevar a cabo un plan de desarrollo de la educación.

El resultado de este sueño ha sido la creación de la Fundación Vicki Sherpa Eduqual y el establecimiento de varios proyectos que se basan en la innovación pedagógica como herramienta transformadora de la sociedad.

¿Con quién trabajamos?

La Fundación Vicki Sherpa Eduqual, cuenta como principal socio en el terreno, con la Fundación Vedfon (Vicki Educational and Development Foundation Nepal), que gestionada por personal local, tiene como misión ejecutar los proyectos de desarrollo ideados, financiados, y asesorados técnicamente, por la Fundación Eduqual.

¿Quién nos financia?

El sistema de financiación se basa en los apadrinamientos y las aportaciones puntuales de personas físicas, empresas privadas y organismos públicos.

¿Cuál es nuestro objetivo?

La Fundación Vicki Sherpa Eduqual, crea proyectos educativos considerando que es una herramienta esencial, para mejorar la calidad de vida de las personas ya que promueve cambios significativos en su condición de población de riesgo.

PROYECTOS REALIZADOS:

- Escuela Daleki (Escuela de la Luna): Fue el primer proyecto de la Fundación. Acogió a niños y niñas sin recursos de diferentes etnias en Katmandú (Nepal) y fue la primera escuela del país en integrar niños discapacitados dentro del aula. El programa educativo es amplio por lo que los pequeños disfrutan de actividades tales como informática, música, arte y educación física.

- **Escuela Cataluña:** Situada en una zona rural pero con el mismo programa educativo que la Escuela Daleki, fue creada para evitar la emigración de los niños y niñas desfavorecidos de esas áreas a la capital, Katmandú.

Con los siguientes programas educativos:

- **Formación de niños de ocho a quince años:** Es un proyecto para niños de 8 a 15 años que no han tenido nunca la oportunidad de ir a la escuela. Se trata de que adquieran las nociones básicas que les permitan en un futuro integrarse en una escolarización normalizada y evitar así que sean objeto de explotación infantil.
- **Formación de adultos:** Programa pensado para los padres y familias relacionadas con la comunidad escolar. Se dan cursos de alfabetización para que puedan leer y escribir Nepali e Inglés y tengan asimismo nociones básicas de matemáticas.
- **Escuela de Magisterio:** Iniciativa única en el país que se dedica a la formación de maestros de parvulario y primaria.
- **Escuela-Taller:** En este centro se capacita y ofrece trabajo a las mujeres para el desarrollo de diferentes oficios tales como patronaje, costura, diseño y producción de joyas etc....
- **Centro de acogida:** En este centro se recoge a niños que se encuentran en situación de riesgo, como la explotación infantil, abusos...

ONGOING VICKI SHERPA- EDUQUAL FOUNDATION PROJECTS

We are aware that many of you are collaborating with us and have helped us for a long time by sponsoring projects or helping in different ways, because you believe that the dream of quality education for the underprivileged is possible. Nevertheless, we would like to make sure that everyone has enough updated information of each Nepal project, both for the usual collaborators and the recently involved ones, which luckily are increasing every day. For this reason this new section is born, with an updated summary of the

projects in Nepal that we are sure that, thanks to the effort of every one of us, will grow and new projects will be created. Each new number of this magazine will deal with a different subject.

Below you will find a brief explanation of these projects and the philosophy that inspires them, which is no other than the dream a Catalan teacher, Vicki Sherpa, once had.

What is Vicki Sherpa Eduqual Foundation?
 It is a non-governmental, non-profit-making, non-political and non-denominational organisation with the aim of setting the execution of **QUALITY EDUCATIONAL PROJECTS** for the children under risk's situation who belong to the lowest social classes, socially and economically underprivileged and to others from similar areas of the world.

Our work has been recognised by both public and private institutions, and in the last few years we have been awarded various awards, of which it is important to mention the following:

- Tonneti Award, awarded to Vicki Sherpa Eduqual's Foundation in recognition to their humanitarian work
- Mestres 68 award, awarded in Barcelona in 1999.
- UNICEF enhances VEDFON (Vicki Educational and Development Foundation Nepal), as the best Asia's educational project regarding disabled children (Kathmandu, 2003).

How was it born?

The organisation founder is Vicki Sherpa, a Catalan teacher who, in 1990, decided to carry out a development plan of education for the underprivileged children of Nepal.

The result of the dream has been the creation of Vicki Sherpa Eduqual Foundation and the establishment of several projects based on pedagogy as a changing tool of society.

Who do we work with?

The main objective of Vicki Sherpa Eduqual Foundation is to obtain economical resources and to participate, with logistical and technical support, in several educational projects. This educational project started in 1993 with the creation of Vedfon Foundation (Vicki Educational and Development Foundation Nepal) that as the local partner, carries out the development projects designed by Eduqual Foundation in Nepal. For this task this NGO has the financial support and the technical advice of the mentioned institution.

Who finances us?

We count on a financial system based on the sponsorship and the collaboration of individuals and public institutions both in Spain and abroad.

What's our aim?

A good education for everyone. Eduqual Foundation created educational projects because it's the best tool for improving peoples' lives and it is the start to positive changes in their condition as underprivileged people.

ACHIEVED PROJECTS:

- 1.- **Daleki School (Moon School):** It was the first project of the Foundation. It took in children without economical resources coming from different ethnic groups from Katmandu (Nepal) and it was the first school in the country to include disabled children in the class. Its educational program is wide, so children enjoy out-of-school activities such as computing, art and physical education.

- 2.- **Catalunya School:** Placed in a country area but it has the same educational program as Daleki School. It was created to avoid unprivileged children migrating from those areas to the capital city, Katmandu.

With the following integrated projects:

- **Non-formal educational project:** literacy program for adults, for school related parents and relatives and training program for children from 8 to 15 years old who have never had the opportunity to go to school. They get some general notions so that in the future they can continue normal schooling and to avoid being exploited.
- **Educational project for children with learning difficulties, disabilities and mental deficiencies.**
- **Refuge for Daleki school students in risky situations.**
- **Teachers' Training School:** First and only initiative in the country to give training to nursery school and primary school teachers.
- **Technical School:** For three years students' relatives(?) of our projects received a microcredit system in order to establish businesses in different areas. Nowadays this

project has become a Technical training school where skills adquisition and work are offered to women to develop several professions, such as pattern-making, dressmaking, design, jewellery production,...

De voluntari a Katmandú

Un dia vaig decidir anar a Àsia. No va ser de cop i volta, perquè ja portava un temps madurant-ho per dins i pensava en un viatge llarg, sense dates predeterminades, per tal de conèixer una petita part... però a fons. Una casualitat em portà a conèixer *Amics de Vicki Sherpa*, i una altra casualitat va fer que fos la Vicki qui m'atengués directament aquell dia que vaig arribar a Barcelona a visitar l'associació per primera vegada. Després d'una dura entrevista, es va trencar el gel i començaren a sorgir plans i estratègies sobre el que seria la meua cooperació amb l'associació. *Huracà Vicki* l'anomeno des de llavors.

Passà el temps i una nit de juliol vaig arribar a Katmandú. De matinada en una ciutat fantasma, fosca, amb el taxi travessant carrers deserts i controls de policia. *On sóc? Què faig aquí?...*, les meves primeres impressions deixaven molt que desitjar, evidentment no tenia res a veure amb aquest halo de misticisme i somni amb els quals hom sempre s'imagina aquest tipus de ciutats. Al matí, una cara somrient em despertava i em donava la benvinguda oficial de part de VEDFON. Vam sortir al carrer i l'autèntica Katmandú es descobrí com una ciutat plena de vida, color, agitació, olors, músiques... per fi havia arribat.

Recordo els primers dies i com vaig anar coneixent els que després serien els meus amics allà, les presentacions formals i el primer recorregut per l'escola Daleki, quan vaig entrar a la sala d'informàtica i em va caure l'ànima als peus: el meu projecte consistia a ensenyar informàtica i Internet, i a la classe veia que els nens i nenes encara treballaven amb la línia de text del Ms Dos (ni finestretes, ni ratolí, ...). Tal com jo ho veig, l'ordinador a l'aula ha de ser una eina que faciliti l'aprenentatge d'altres matèries i gràcies a això, una familiarització amb la informàtica.

Tal com estaven les coses aquest objectiu era inassolible. Per una altra banda, la informàtica està canviant constantment, i el que jo podia ensenyar-los amb aquells mitjans no els serviria per al futur un cop sortissin de l'escola.

El meu primer *te de treball* va ser amb en Rabindra, el professor d'informàtica, tot comentant la situació i parlant de com podríem fer-ho per portar a terme els objectius que ens havíem proposat. La feina seria dura perquè havíem de començar quasi des de zero.

Afortunadament, unes quantes ampliacions de memòria de l'ordinador (infinit agraïment al Centre de Càlcul de la Universitat de Saragossa) van fer que fos possible d'instal·lar un sistema operatiu més modern (amb finestretes, ratolí, ...) i altres programes que, tot i ser antics, tenen un funcionament idèntic a les versions més actuals, per la qual cosa satisfien perfectament les necessitats pedagògiques que volíem desenvolupar.

I aquí va arribar la gran tasca, ja que no disposàvem de prou lectors de disquet/CD i el fet d'instal·lar un programa nou suposava haver de desmuntar els ordinadors per col·locar els lectors en els altres equips i tornar a muntar-ho tot. Una senzilla tasca d'una hora amb ordinadors connectats en xarxa, es convertia en un anar i venir de cargols i parts d'ordinador que a vegades durava fins ben entrada la matinada.

Per això vam decidir de muntar una xarxa per als ordinadors, cosa que fou una altra aventura. Necessitàvem peces antigues i ningú sabia on trobar-les, cosa increïble per a una ciutat que està plena de cibercafès (la gent no té diners per comprar un ordinador i això fa que els cibercafès *de barri* siguin molt populars). Després de buscar per tota la ciutat durant gairebé un mes, algú em va donar la resposta òbvia: els ordinadors van arribar fa poc a Katmandú i és clar, no hi ha peces antigues. Fou una simple anècdota, però per a mi va ser molt gràfic, ja que significava que no podia donar res per fet, perquè

la qüestió més trivial podia ser no tan fàcil de realitzar i a l'inrevés.

Fou un exemple molt simbòlic d'altres aspectes de la vida quotidiana, en els quals la mentalitat de partida no té res a veure amb la realitat d'un altre lloc: valors, ritus, cultura... des de la forma d'entendre la religió fins a la cortesia i el llenguatge corporal, petits detalls que em descobrien un món diferent, molt ric en costums i sentiments. Generalment el caràcter nepalès comença expressant-se amb un cordial somriure i l'omnipresent *Namaste*, sinònims d'una càlida acollida... darrera dels quals sols trobar-te amb la lògica barrera pel fet de ser un turista, algú de pas amb molts més diners que no pas ells. Una vegada traspasada aquesta barrera es descobreixen en la seva majoria com a persones senzilles, en certa manera innocents, que s'obren i comparteixen un te, una conversa i una forma d'entendre la vida molt més tranquil·la (a vegades massa...) i senzilla que la nostra. És aquesta hospitalitat una de les raons que

han fet famosos aquest poble, tot creant una pacífica convivència entre la multitud de religions i ètnies del país. De tota aquesta riquesa cultural mantinguda al llarg de tants anys, la meua única por es deu a la velocitat a la qual està entrant a les seves vides el món occidental ja que, a part d'implicar el perill de fer desaparèixer aquesta riquesa, només els arriba *la cara bonica* (els bulevards de Hollywood, la gent famosa ...) i no són conscients dels riscos i implicacions negatives que comporta aquest canvi de societat.

Mentrestant ja havia arribat la Roser, la meua inseparable i gran companya en aquest viatge, i també havien començat els meus cursos d'informàtica amb els alumnes de l'escola, la part més divertida, i amb els professors, la qual cosa romandria un cop jo me n'anés. Ambdós cursos vam començar-los emprant de forma bàsica l'ordinador i el sistema operatiu. Amb els mestres vam estar aprenent sobre programes d'ús general amb l'objectiu de millorar la utilització dels ordinadors i així treure'ls més rendiment, tant en les classes amb els alumnes com en el funcionament de la pròpia escola. En les últimes sessions també vam estar aprenent sobre Internet, que van ser les classes que més van agradar a tothom.

Per a les classes amb els alumnes i tot seguint el projecte que ens havíem proposat, contactàrem amb un professor d'educació secundària, Joaquín Moso, que fou de gran ajuda en participar desinteressadament en aquest projecte i a l'hora de posar els seus alumnes de Saragossa a la nostra disposició per tal que es comunicessin amb els nostres a través d'Internet.

Aquesta col·laboració va despertar tant l'entusiasme dels nois/es i la seva resposta fou tan gran, que fins i tot vam haver d'habilitar la sala d'informàtica durant els descansos perquè ens la demanaven per poder practicar en el seu temps lliure. Per una altra banda, vam tenir problemes per manca de temps, degut als nombrosos festivals que se celebren en aquesta època i a les vagues generals convocades a causa dels problemes polítics del país, però tot i no podent assolir plenament els objectius que ens vam marcar inicialment, va ser una gran satisfacció l'acollida de tota l'escola a aquest projecte, des del

Pasó el tiempo y una noche de julio, llegué a Katmandú. De madrugada en una ciudad fantasma, oscura, con el taxi atravesando calles desiertas y controles de policia. "¿Dónde estoy? ¿Qué hago aquí?...", mis primeras impresiones dejaban mucho que desear, evidentemente nada que ver con ese halo de misticismo y ensoñación con los que siempre se imaginan este tipo de ciudades. Por la mañana, un rostro sonriente me despertaba y me daba la bienvenida oficial de parte de Vedfon. Salimos a la calle y la auténtica Katmandu se descubrió como una ciudad llena de vida, color, agitación, olores, músicas... por fin había llegado.

Recuerdo los primeros días y cómo fui conociendo a los que después serían mis amigos allí, las presentaciones formales y el primer recorrido por Daleki School, cuando al entrar en la sala de ordenadores se me cayó el alma a los pies: mi proyecto consistía en enseñar informática e Internet, y en la clase veía que los niños todavía trabajaban con la línea de texto del MsDOS (ni ventanitas, ni ratón...) Tal como yo lo veo, el ordenador en el aula tiene que ser una herramienta que facilite el aprendizaje de otras materias y a través de ello una familiarización con la informática. Tal como estaban las cosas este objetivo era inalcanzable. Por otro lado la informática está cambiando constantemente, y lo que yo podía enseñarles con esos medios no les iba a servir para el futuro cuando saliesen de la escuela.

Mi primer "té de trabajo" fue con Rabindra, el profesor de informática, comentando la situación y hablando de cómo podríamos hacer para realizar los objetivos que nos habíamos propuesto. El trabajo iba a ser duro, había que empezar casi de cero. Afortunadamente, unas cuantas ampliaciones de memoria de ordenador (infinito agradecimiento al Centro de Cálculo de la Universidad de Zaragoza) hicieron que fuese posible instalar un sistema operativo más moderno (con ventanitas, con ratón...) y otros programas que, aunque antiguos, tienen un funcionamiento idéntico a las versiones más actuales, por lo que cumplían perfectamente las necesidades pedagógicas que queríamos desarrollar.

Y ahí llegó la primera gran tarea, ya que no disponíamos de suficientes lectores de disquete/CD y el instalar un programa nuevo suponía tener que desmontar los ordenadores para colocar los lectores en los otros equipos y volver a montarlo todo. Una sencilla tarea de una hora con ordenadores conectados en red, se convertía en un ir y venir de tornillos y partes de ordenador que a veces se prolongaba hasta bien entrada la noche.

Por lo que nos pusimos a montar una red para los ordenadores, y fue otra aventura. Necesitábamos piezas antiguas y nadie sabía dónde encontrarlas, algo increíble para una ciudad que está repleta de cibercafés (la gente no tiene dinero para comprar un ordenador, por lo que los cibercafés "de barrio" son muy populares). Tras buscar por toda la ciudad durante casi un mes alguien me dio la respuesta obvia: los ordenadores llegaron hace muy poco a Katmandú y, claro, no hay piezas antiguas. Fue una simple anécdota, pero para mí fue muy gráfico ya que significaba que no podía dar nada por hecho, que hasta la cuestión más trivial podía ser no tan fácil de realizar y viceversa. Fue un ejemplo muy simbólico de otros aspectos de la vida cotidiana, en los que la mentalidad de partida no tiene nada que ver con la realidad de otro lugar: valores, ritos, cultura... desde la forma de entender la religión hasta la cortesia y el lenguaje corporal, pequeños detalles que me descubrían un mundo distinto, muy rico en costumbres y sentimientos. Por lo general, el carácter nepalí comienza con una cordial sonrisa y el omnipresente "Namaste", sinónimos de una cálida acogida... tras los que sueles encontrarte con la lógica barrera de ser un turista, alguien de paso con mucho más dinero que ellos. Una vez franqueada

recolzament de la Bishu i l'equip directiu fins a la simpatia i afecte del personal de l'escola, persones que mai oblidaré. Són aquestes relacions les que no em deixen oblidar la meua estada allà, i que segueixi en contacte amb ells (a vegades per Internet, a vegades amb el record) quasi amb tanta freqüència com la que teníem mentre estàvem junts. Feri bhetaula, mero shatihar!!

DE VOLUNTARIO EN KATMANDÚ

Un día decidí ir a Asia. No fue de repente, ya llevaba un tiempo madurándolo por dentro y pensaba en un viaje largo, sin fechas predeterminadas, para conocer sólo una pequeña parte... pero a fondo. Una casualidad me llevó a conocer "Amics de Vicki Sherpa", y otra casualidad hizo que fuese Vicki quien me atendiese directamente aquel día que llegué a Barcelona a visitar la asociación por primera vez. Después de una dura entrevista, se rompió el hielo y comenzaron a surgir planes y estrategias sobre lo que sería mi cooperación con la asociación. "Huracán Vicki" la llamo desde entonces.

esa barrera se descubre en su mayoría a unas personas sencillas, en cierto modo inocentes, que se abren y comparten un té, una conversación y una forma de entender la vida mucho más tranquila (a veces demasiado...) y sencilla que nosotros. Es esta hospitalidad una de las razones que han hecho famoso a este pueblo, creando una pacífica convivencia entre la multitud de religiones y razas del país. De toda esta riqueza cultural mantenida a lo largo de tantos años, mi único miedo se debe a la velocidad a la que está entrando en sus vidas el mundo occidental ya que, aparte de llevar el peligro de hacer desaparecer esta riqueza, sólo les llega "la cara bonita" (los bulevares de Hollywood, la gente famosa...) y no son conscientes de los riesgos e implicaciones negativas que conlleva ese cambio de sociedad.

Entretanto ya había llegado Roser, mi inseparable y gran compañera en este viaje, y también habían comenzado mis cursos de informática con los alumnos de la escuela, la parte más divertida, y con los profesores, lo que quedaría una vez yo me fuese. Ambos cursos los comenzamos con un manejo básico del ordenador y el sistema operativo. Con los profesores estuvimos aprendiendo sobre programas de uso general con el objeto de mejorar en el manejo de los ordenadores y así sacarles más rendimiento, tanto en las clases con los alumnos como en el funcionamiento de la propia escuela. En las últimas sesiones también estuvimos aprendiendo sobre Internet, que fueron las clases que más gustaron a todos.

Para las clases con los alumnos y siguiendo el proyecto que nos habíamos propuesto, contactamos con un profesor de enseñanza secundaria, Joaquín Moso, quien fue de gran ayuda al participar de forma desinteresada en este proyecto y poner a sus alumnos de Zaragoza a nuestra disposición para que se comunicasen con los nuestros a través de Internet.

Esta colaboración despertó tanto entusiasmo entre los/as chicos/as y su respuesta fue tan grande que hasta tuvimos que habilitar la sala de ordenadores durante los descansos porque nos la pedían para practicar en su tiempo libre. Por otro lado tuvimos problemas por falta de tiempo debido a los numerosos festivales que se celebran en esa época y a las huelgas generales convocadas por los problemas políticos del país, pero aún no pudiendo alcanzar plenamente los objetivos que nos marcamos inicialmente, fue una gran satisfacción la acogida de toda la escuela a este proyecto, desde el apoyo de Bishu y el equipo de dirección hasta la simpatía y el cariño del personal de la escuela, personas que nunca olvidaré. Son estas relaciones las que no me dejan olvidar mi estancia allí, y que siga en contacto con ellos (a veces por Internet, a veces con el recuerdo) casi con tanta frecuencia como la que teníamos estando juntos. Feri bhetaula, mero shatihar!!

A VOLUNTEER IN KATHMANDU

One day I decided to go to Asia. It wasn't something unexpected, as I had been thinking about it and I wanted it to be a long trip, without predetermined dates, only to know a small part... but thoroughly. It was sheer coincidence to meet "Vicki Sherpa Friends" and also by a matter of chance directly Vicki served me the day I arrived to Barcelona to visit the association for the first time. After a hard meeting, the ice was finally broken and strategies and plans started to arise about my cooperation in the association. Since then, I call her "Hurricane Vicki".

Time went by and a July evening I reached Kathmandu. Early morning in a ghost and dark city, with the taxi crossing desert nights and police controls. "Where am I? What am I doing here?...", my first impression left a lot to be desired; obviously nothing to do with that mystic and dreamt aura, always present

when imagining these cities. In the morning, a smiling face woke me up and gave me the official welcome from Vedfon. We went out to the street and the real Kathmandu came into sight as a city full of life, colour, agitation, smells, musics... I was finally there.

I remember my first days there and how I met the ones that became my friends there, formal presentations and my first tour around Daleki School; when I went into the computer room, I became very disheartened: my project was to teach computering and Internet and in the classroom I found students still working with the text line of MsDOS (no windows, no mouse...). I believe that a computer in the classroom has to be a tool to make the learning of other subjects easier, and through it, a familiarity with computering. This aim was impossible in those conditions. On the other hand, computering is always changing and what I could teach with those tools, it would be unusable for their future.

My first "working tea" was with Rabindra, the computering teacher. We talked about the situation and how we could reach the proposed objectives. It would be a hard work, we almost had to start from scratch. Luckily we could enlarge the computer memory (enormously thanks to the Calculus Centre of the Univeristy of Saragossa), what allowed us to install a more modern operating system (with windows, with mouse...) and other programs that, even though they weren't new, they work identically to newer versions, so they perfectly fulfil the pedagogical needs we wanted to develop.

The first big job arrived then. We didn't have enough disk/CD readers and to install a new program we had to take to pieces all the computers to place the readers into other equipments and assemble everything once again. An easy task of an hour with computers connected to the net, became a fuss of screws and computer parts, sometimes went on until late at night.

We started assembling the computer net and it became a new adventure. We needed old spare parts and no-one knew where to find them, which was something really incredible for the city full of cybercoffees (people don't have money to buy computers and that's why district cybercoffees are very popular). After going around the city over a month, someone gave me the obvious answer: computers arrived a short time ago in Kathmandu and, obviously there aren't old spare parts. This was just a mere anecdote but it was very graphic to me because it meant I couldn't consider anything as concluded, and even the most trivial thing couldn't be as easy to make and vice versa.

This was a very symbolic example of other everyday life aspects, because the initial mentality has nothing to do with another place reality: values, rites, cultures... from the way of understanding religion to the courtesy and body language, small details which showed me a different world, full of habits and feelings. Normally the Nepalese nature starts with a cordial smile and the all-powerful "Namaste", synonymous with a warm welcome...; later on, you find a reasonable barrier for your condition of tourist, someone passing through with much money than they have. Once this barrier has been removed, you find natural and humble people for the most part; they confide in you and share a tea, a conversation and a way of understanding life much calmer (sometimes too much...) and simpler than ours. This hospitality is one of the reasons of their acknowledgment, creating a pacific life together among the great quantity of religions and races of the country. From this cultural richness kept all through so many years, I'm only afraid of the velocity that occidental world is approaching their lives because, apart from the danger of destroying that richness, they only receive the "beautiful face" (Hollywood boulevards, famous people...) and they are not aware of the risks and negative implications that this change of society implies.

Meanwhile my inseparable and great partner of this trip, Roser was already there. My computering lessons were also started with students—the funniest part of it— and with teachers, what would remain once I had left. We start both lessons with a basic management and the operating system of computers. With teachers we learned general use programs with the aim of improving the computer management and increasing their output, both in students' lessons and in the general working of the school. In the last lessons we also learned to use the Internet and those were everyone's favourite lessons.

As for the students' lessons and following the planned project, we got in contact with a secondary school teacher, Mr. Joaquín Moso, who was of great help when unselfishly participating on this project and put his students from Saragossa at our service to communicate with ours through the Internet.

This collaboration had such an important enthusiasm among students that we even had to equip the computering room on the break time because they wanted to practice during their free time. On the other hand we had problems due to the lack of time for the numerous feasts and the general strikes for the political problems of the country. Even though we couldn't fulfil the planned objectives, it was a great satisfaction the acceptance of all the school to this project, from Bishu and managing team' support to the charm and love of the school staff. I'll never forget them. This relationship doesn't let me forget my stay there and I'm still in touch with them (sometimes through the Internet, sometimes through the memory) almost with the same frequency as we had when we were together.

Feri bhetaula, mero shatihar!!

TOMAS GOMEZ MARTIN
Ingeniero Superior Industrial

FI DE L'ESTADA DELS MESTRES NEPALESOS A BARCELONA

Els dos mestres nepalesos (Chamba Dolma i Khesar Khulal, procedents de la prestigiosa institució Buddhanilkanta School), van finalitzar el seu període de pràctiques a Barcelona a mitjans de juliol, després de passar més de dos mesos amb nosaltres.

En el transcurs de la seva estada, van observar la metodologia de diverses escoles del nostre país, i també van assistir a les classes que el Col·legi de Llicenciats imparteix durant la seva Escola d'Estiu. Esperem que la seva estada hagi contribuït a estrènyer els llaços entre Catalunya i el Nepal, ja que aquests tipus d'intercanvi fomenten un coneixement més ajustat de les realitats i cultures alienes a la pròpia.

FIN DE LA ESTANCIA DE LOS MAESTROS DE NEPAL EN BARCELONA

Los dos maestros nepalís (Chamba Dolma y Khesar Khulal, procedentes de la prestigiosa institución Buddhanilkanta School), finalizaron su período de prácticas en Barcelona a mediados de julio, después de pasar más de dos meses con nosotros/as. En el transcurso de su estancia, observaron la metodología de diversas escuelas de nuestro país, y también asistieron a las clases que el Colegio de Licenciados imparte durante su Escuela de Verano. Esperamos que su estancia haya contribuido a estrechar los lazos entre Catalunya y Nepal, dado que este tipo de intercambios fomentan un conocimiento más ajustado de las realidades y culturas ajenas a la propia.

END OF STAY OF NEPALESE TEACHERS IN BARCELONA

The two Nepalese teachers (Chamba Dolma and Khesar Khulal, who come from the prestigious institution Buddhanilkanta School), ended their training period in Barcelona in the middle of July, after spending more than two months with us. During their stay, they were able to observe the methodology used in several schools in our country and could also attend the Licentiate Association lessons given during the Summer School courses. We hope that their stay will contribute to strengthening links between Catalonia and Nepal, because this kind of exchange promotes understanding of different realities and cultures.

PROPOSTA D'UNICEF

L'oficina regional del Sud d'Àsia d'UNICEF ha seleccionat l'escola Daleki com exemple i model que ofereix lliçons útils a les organitzacions interessades en promoure l'educació als infants discapacitats en diverses escoles. En relació amb aquest reconeixement, l'experta en educació, la Sra. Fahmida Jabeen va visitar l'escola i va mantenir una reunió amb la directora pedagògica de la Daleki, Tashi Dolma Sherpa, i amb la coordinadora del Departament d'Educació Especial, Khusila Lama, de manera que la Sra. Jabeen va poder comprovar personalment la pràctica de l'escola per poder-la documentar en el seu informe. No cal dir que l'escola i tota la Fundació ens sentim molt orgullosos d'haver estat inclosos en aquest informe d'UNICEF.

PROPUESTA DE UNICEF

La oficina regional del Sur de Asia de UNICEF ha seleccionado a la escuela Daleki como ejemplo y modelo que provee lecciones útiles a las organizaciones interesadas en promover la educación a los niños y niñas discapacitados/as en diversas escuelas. En relación con este reconocimiento, la experta en educación, la Sra. Fahmida Jabeen visitó la escuela y mantuvo una reunión con la directora pedagógica de la Daleki, Tashi Dolma Sherpa, y con la coordinadora del Departamento de Educación Especial, Khusila Lama, de modo que la Sra. Jabeen pudo comprobar personalmente la práctica de la escuela para documentarla en su informe. No hace falta decir que la escuela y toda la Fundación nos sentimos muy orgullosos de haber sido incluidos en este informe de UNICEF.

UNICEF PROPOSAL

UNICEF regional office of South Asia has selected Daleki school as an example and model because of its useful lessons to organisations interested in the promotion of disabled children education in several schools. In relation to this recognition, the Educational expert, Ms. Fahmida Jabeen visited the school and had a meeting with Daleki Pedagogic Manager, Ms. Tashi Dolma Sherpa and the Special Education Department Coordinator, Ms. Khusila Lama. Ms. Jabeen could personally verify the school methods and document it in her report. Obviously the school and all the Foundation are very proud of having been included to the mentioned UNICEF report.

NOVES ADMISSIONS D'ALUMNES 2003/2004

Per al curs escolar 2003/2004, el comitè que s'encarrega de la selecció dels nens (format per la directora del Departament de Generació d'Ingressos, Nimdiki Sherpa, i la directora Executiva, Bishu Manandhar) va realitzar visites a les llars en diferents barris de la ciutat, durant tot el mes d'abril del 2003.

D'aquests nous alumnes, 17 entraran en el programa d'educació formal de la Daleki School. D'aquests 17, 11 són nenes i 6 són nens. A part d'això, un nen més entrarà al programa de necessitats educatives especials.

A la Catalunya School han estat admesos 24 alumnes: 14 nenes i 10 nens.

Pel que fa a l'educació no formal, hi ha admesos 45 adults a les classes d'alfabetització de l'escola Daleki: 25 a les classes de nepalès i 20 a les classes d'anglès.

ADMISIÓN DE ALUMNOS PARA EL CURSO 2003/2004

Para el curso escolar 2003/2004, el comité que se encarga de la selección de los niños (formado por la Directora del Departamento de Generación de Ingresos, Nimdiki Sherpa, y la Directora Ejecutiva, Bishu Manandhar) realizó visitas a diferentes hogares de los barrios de la ciudad, durante el mes de abril de 2003.

De estos nuevos alumnos, 17 entrarán en el programa de educación formal de la escuela Daleki, de los cuales, 11 son niñas y 6 son niños. Además, un nuevo niño se beneficiará del programa de necesidades educativas especiales.

En la escuela Nepal-Catalunya han sido admitidos 24 niños, de los cuales 14 son niñas y 10 son niños.

En cuanto al programa de educación no formal, hay 45 adultos admitidos en las clases de alfabetización de la escuela Daleki: 25 en las clases de nepalí y 20 en las de inglés.

NEW STUDENT ADMISSIONS 2003/2004

The committee in charge of the selection of new students for the school year 2003/2004 (formed by the Manager of the Income Creation Department, Ms. Nimdiki Sherpa, and the Executive Manager, Ms. Bishu Manandhar) visited several homes in different areas of the town last April 2003.

From these new students, 17 (11 girls and 6 boys) will be in the formal educational programme of Daleki School. Apart from that, one additional boy will be in the programme for special educational needs.

24 students (14 girls and 10 boys) have been admitted to Catalunya School.

As for the non-formal education, 45 adults have been admitted to the literacy lessons of Daleki School: 25 adults are included in the Nepalese lessons and 20 in the English lessons.

CONFERÈNCIA DE LA DIRECTORA EXECUTIVA DELS PROJECTES AL NEPAL EN DIVERSOS CENTRES EDUCATIUS DE SARAGOSSA

La Sra Bishu Manandhar, Directora Executiva de la Fundació Vedfon al Nepal, va oferir una conferència sobre els projectes educatius de la Fundació a l'Institut d'Ensenyament Secundari Pablo Serrano de Saragossa, durant la seva estada al nostre país. Els/les alumnes d'ESO d'aquest centre van participar el curs passat en un programa d'intercanvi per Internet amb els nens/es de l'escola Daleki. Els educands del Nepal i Saragossa van comunicar-se a través d'e-mails i fòrums a la Xarxa, experiència que va resultar molt profitosa. Per altra banda, a la Facultat de Ciències de l'Educació de la Universitat de Saragossa, també es va organitzar una conferència on, a més de la Sra. Manandhar i altres membres de la Fundació, hi va participar el voluntari Tomás Gómez, el qual va parlar del projecte sobre informàtica que va iniciar l'any passat al Nepal.

CONFERENCIA DE LA DIRECTORA EJECUTIVA DE LOS PROYECTOS EN NEPAL, EN DIVERSOS CENTROS EDUCATIVOS DE ZARAGOZA

La Sra Bishu Manandhar, Directora Ejecutiva de la Fundación Vedfon en Nepal, ofreció una conferencia sobre los proyectos educativos de la Fundación en el Instituto de Educación Secundaria Pablo Serrano de Zaragoza, durante su estancia en nuestro país. Los/las alumnos/as de ESO de este centro participaron el curso pasado en un programa de intercambio por Internet con los niños/as de la escuela Daleki. Los/las educandos de Nepal y Zaragoza se comunicaron a través de e-mails y foros en la Red, experiencia que resultó muy provechosa.

Por otro lado, en la Facultad de Ciencias de la Educación de la Universidad de Zaragoza, también se organizó una conferencia donde, además de la Sra. Manandhar y otros/as miembros de la Fundación, participó el voluntario Tomás Gómez, el cual habló del proyecto sobre informática que inició el año pasado en Nepal.

CONFERENCE OF THE EXECUTIVE DIRECTOR OF THE NEPALESE PROJECTS IN SEVERAL EDUCATIVE CENTRES OF SARAGOSSA

Mrs. Bishu Manandhar, Executive Director of the Foundation Vedfon in Nepal, offered a conference on the educative projects of the Foundation in the secondary school Pablo Serrano from Saragossa, during her stay in our country. ESO level students of the centre took part in an exchange program through the Internet with children from Daleki school. Pupils from Nepal and Saragossa were in touch through e-mails and net discussions/forums. This experience has been very useful for all the students. On the other side, in the Faculty of Education Science of the University of Saragossa a conference was organized. Besides Mrs. Manandhar and other members of the Foundation, the volunteer Tomás Gómez participated in it, and he spoke about the project on computer that he started last year in Nepal.

La Paraula Qualitat

Després de llegir el nº 0 de la Revista de la Fundació Vicki Sherpa Eduqual, una paraula se'm queda passejant pel cap. És la paraula qualitat. En efecte, sovint trobem el terme: al final de l'article de Vicki Sherpa llegim: "L'educació de qualitat és la millor eina que es pot oferir per millorar la vida de les persones"; la cooperant Roser Julià utilitza la paraula qualitat per definir el tipus d'escola que va trobar al Nepal, tan oposat al model que coneixia al nostre país; el propi nom de la Fundació, Eduqual, conté en la seva estructura la referència a una educació de qualitat...

Crec deduir -sobretot a partir de la lectura de l'article de Roser Julià- que, en el context de la Fundació Vicki Sherpa Eduqual, per educació de qualitat s'entén una educació respectuosa amb els diferents ritmes d'aprenentatge dels alumnes; un tipus d'ensenyament encaminat a descobrir les qualitats de cada nen amb el propòsit que aquest aprengui a desenvolupar-les i a creure en ell mateix; un model d'escola participativa i creativa que, a més, no oblidí dotar els seus alumnes d'aquelles eines que els facilitaràn de millorar socialment.

No puc evitar de pensar com és de diferent el significat que la filosofia educativa de la Fundació Vicki Sherpa Eduqual dona a la paraula qualitat d'aquell altre que, en determinats àmbits educatius i en certes (molt recents) lleis educatives, sembla tenir el terme: educació de qualitat com a sinònim d'adquisició (quasi indiscriminada) de continguts conceptuals, oblidant aquells continguts més relacionats amb els valors, les actituds, els procediments; una educació que mesura tots els alumnes segons el mateix patró, sense atendre les possibilitats i qualitats personals de cada alumne, més atenta als resultats que al procés educatiu, més quantitativa, en fi, que qualitativa.

Arribats aquí, no cal dir que comparteixo plenament el concepte d'educació que sembla inspirar els projectes de la Fundació Vicki Sherpa Eduqual i que em sento contenta de poder, modestament, col·laborar-hi.

Neus Villarrubia. El Masnou. Barcelona.

(Carta de una lectora de la Revista Fundació Vicki Sherpa Eduqual)

LA PALABRA CALIDAD

Después de leer el nº 0 de la Revista de la Fundació Vicki Sherpa Eduqual, una palabra se me queda paseando por la mente. Es la palabra calidad aplicada a la educación. En efecto, en varias ocasiones aparece el término: al final del artículo de Vicki Sherpa leemos: "La educación de calidad es la mejor herramienta que se puede ofrecer para mejorar la vida de las personas"; la cooperante Roser Julià utiliza la palabra calidad para definir el tipo de escuela que encontró en Nepal, tan contrapuesto al modelo que conocía en nuestro país; el propio nombre de la fundación, Eduqual, contiene en su estructura la referencia a una educación de calidad...

Creo deducir -sobre todo a partir de la lectura del artículo de Roser Julià- que, en el contexto de la Fundació Vicki Sherpa Eduqual, por educación de calidad se entiende una educación que sea respetuosa con los diferentes ritmos de aprendizaje de los alumnos; un tipo de enseñanza encaminada a descubrir las cualidades de cada niño para que éste aprenda a desarrollarlas y a creer en él mismo; un modelo de escuela participativa y creativa que, además, no olvida dotar a sus alumnos de aquellas herramientas que les van a permitir mejorar socialmente.

No puedo evitar pensar en cuán distinto es el significado que la filosofía educativa de la Fundació Vicki Sherpa Eduqual otorga a la palabra calidad de aquel otro que, en algunos ámbitos educativos y en algunas (muy recientes) leyes educativas, parece tener el término: educación de calidad como sinónimo de adquisición (casi indiscriminada) de contenidos conceptuales; olvidando aquellos contenidos más relacionados con los valores, las actitudes, los procedimientos; una educación que mide a todos los alumnos por el mismo rasero, sin atender a las posibilidades y cualidades personales de cada alumno, más atenta a los resultados que al proceso educativo, más cuantitativa, en fin, que cualitativa.

No hace falta decir, a estas alturas de mi

carta, que comparto plenamente el concepto de educación que parece inspirar los proyectos de la Fundación Vicki Sherpa Eduqual y que me siento contenta de poder colaborar, modestamente, con ella.

Neus Villarrubia. El Masnou. Barcelona.

(Carta de una lectora de la Revista Fundació Vicki Sherpa Eduqual)

THE WORD QUALITY

After reading number 0 of Vicki Sherpa Eduqual Foundation Magazine, there's still a word spinning round my head. It is the word quality applied to education. In fact several times this word is found: when finishing Vicki Sherpa's article we read: "A quality education is the best tool to be offered to improve people's life"; la the voluntary worker Roser Julià uses the word quality to define the kind of school she found in Nepal, so opposite to the model in our country; the same name of the foundation, Vicki Sherpa Eduqual, holds in its own structure the reference for a quality education...

Specially from the article by Roser Julià, I deduce that, in the context of Vicki Sherpa Eduqual Foundation, a quality education is understood as a respectful education with different learning paces of students; a quality directed towards the discovery of each child qualities, so they can learn how to develop them and to believe in themselves; a model of a participating and creative school that, moreover, doesn't forget to endow children with the necessary tools to socially improve.

I can't avoid thinking in how different is the meaning of learning philosophy given by Vicki Sherpa Eduqual Foundation to the word quality of the meaning given in some learning field and in some and recent learning laws, it seems quality education is used as a synonym of conceptual contents -almost indiscriminated-acquisition, while forgetting those contents related to values, attitudes, procedures; an education that treats all the students alike, without considering personal possibilities and qualities of each student, more watchful to the results than to the learning process, so more quantitative than qualitative.

It is not necessary to say, at this stage of my letter, that I totally share the concept of education that seems to inspire Vicki Sherpa Eduqual Foundation projects and that I'm glad to be able to modestly collaborate with you.

Neus Villarrubia. El Masnou. Barcelona.

(Letter by a reader of Vicki Sherpa Eduqual Foundation Magazine)

Educador del mes

EDUCADOR DEL MES DE MARÇ DEL 2003

Shyam Krishna Khulimuli ha estat novament seleccionat com a educador del mes, gràcies a la seva forma de tractar els educands. En Shyam és un mestre molt amable i pacient amb els nens/es, la qual cosa és força necessària a l'hora d'estimular l'aprenentatge. En Shyam té 20 anys i en fa 3 que participa com a educador a l'organització. Aquest mestre va ser format a l'Escola de Mestres de la Fundació, i més tard s'incorporà a l'equip educatiu de les escoles. Aquí teniu transcrites les seves pròpies paraules en relació a aquesta notícia:

Sóc molt feliç d'haver estat seleccionat com a educador del mes de març del 2003. Estic satisfet de la meua pràctica i espero fer-ho tant bé com sigui possible en el futur. He de dir que jo no entenc l'educació com a simple teoria, sinó que aquesta ha de ser pràctica i creativa, i hauria d'estar centrada en el desenvolupament de cada nen/a. És per això que estic intentant d'aplicar els conceptes de forma creativa, de manera que els meus educands puguin aprendre efectiva i constructivament, tal com creiem que l'educació ideal ha de ser. Sempre tinc present quan treballa, que volem que els nostres nens/es siguin creatius. També considero que la feina d'educador és un rept i que cada dia n'hi ha un de nou al qual t'has d'enfrontar.

Cal dir que tots/es els qui formem part de la Fundació ens hem de sentir orgullosos/es de comptar amb persones tan excel·lents, tant humana com professionalment. Gràcies, Shyam!

EDUCADOR DEL MES DE MARZO DE 2003

Shyam Krishna Khulimuli ha sido nuevamente seleccionado como educador del mes, gracias a su forma de tratar a los/as educandos. Shyam es un maestro muy amable y paciente con los niños/as, cosa muy necesaria para estimular el aprendizaje. Shyam tiene 20 años y hace ya 3 que participa como educador en la organización. Este maestro fue formado en la Escuela de Maestros/as de la Fundación y más tarde se incorporó al equipo educativo de las escuelas. Aquí tenéis transcritas sus propias palabras en relación a esta noticia:

Soy muy feliz de haber sido seleccionado como educador

del mes de marzo de 2003. Estoy satisfecho de mi práctica y espero hacerlo tan bien como sea posible en el futuro. Tengo que decir que yo no entiendo la educación como simple teoría, sino que ésta ha de ser práctica y creativa, y debería estar centrada en el desarrollo de cada niño/a. Por eso estoy intentando aplicar los conceptos de forma creativa, de modo que mis educandos/as puedan aprender efectiva y constructivamente, que es la manera como creemos que debería ser la educación ideal. Siempre tengo en mente cuando trabajo, que queremos que nuestros/as niños/as sean creativos. También considero que la profesión de educador es un reto y que cada día hay un reto nuevo al cual te tienes que enfrentar.

Tenemos que decir que todos/as los que formamos parte de la Fundación nos debemos sentir orgullosos/as de contar con personas tan excelentes, tanto humana como profesionalmente. ¡Gracias, Shyam!

2003 MARCH MONTHLY TEACHER

Shyam Krishna Khulimuli has again been chosen as monthly teacher, thanks to his way of treating pupils. Shyam is a very kind and patient teacher with children, very necessary quality to encourage the learning. Shyam is 20 years old and it's 3 years since he works as an organisation educator. This teacher was trained in the Teachers' Training School of the Foundation. Later on, he joined the educational team of the schools. Next you will find his own transcribed words in relation to this piece of news:

I'm very happy to be chosen as 2003 March Monthly Teacher. I'm very proud of my method and I hope to be able to do it as well as possible in the future. I must say that I personally do not understand education as just theory, but creative and practical item that should be focussed on every child development. For this reason, I'm trying to apply concepts on its creative way, so my pupils can constructively learn in an effective way. This is the way ideal education should work. When I work, I always have in mind that we want our children to be creative. I also consider that teaching is a challenge and every day there is a new challenge to be faced.

It must be said that everyone in the Foundation are very proud to count on such excellent human and professional people. ¡Thanks, Shyam!

"Ajudeu-nos a aconseguir-ho. L'educació de qualitat és la millor eina que es pot oferir per millorar la vida de les persones".

"Ayudanos a conseguirlo. La educación de calidad es la mejor herramienta que se puede ofrecer para mejorar la vida de las personas".

"Help us to get our goal. Quality education is the best tool we can give to improve the life of many people".

FUNDACIÓ
VICKI SHERPA
EDUQUAL

Receptes de cuina nepalesa Recetas de cocina nepali Nepalese recipes

NOTA

COMUNICACIÓ PER XAT

Recordem a tots els lectors/es de la nostra revista, que podeu mantenir una conversa per xat amb els nois i noies de l'escola Daleki el proper dia 21 de novembre, de 9'00 a 12'00 hores. Rabindra Pachhai, el professor d'informàtica i els nois i noies de 8è curs, estaran connectats durant aquestes 3 hores. Així que ja ho sabeu, podeu aprofitar aquesta estona per consultar tots els dubtes i altres coses que se us acudeixin sobre la vida diària dels educands, de la cultura nepalesa, de la celebració del Dasain, etc. Animeu-vos, ells i elles us esperen!!!

COMUNICACIÓN A TRAVÉS DEL CHAT

Recordamos a todos los lectores/as de nuestra revista que podéis mantener una conversación por chat con los chicos y chicas de la escuela Daleki el próximo día 21 de noviembre de 9'00 a 12'00 horas.

Rabindra Pachhai, el profesor de informática y los chicos/as de 8º curso estarán conectados durante 3 horas. Así que ya sabéis, podéis aprovechar este rato para consultar todas las dudas y lo que se os ocurra sobre la vida diaria de los niños/as, la cultura nepali, la celebración del Dasain, etc. Animaos, ¡¡¡ellos y ellas os esperan!!!

COMMUNICATION THROUGH THE CHAT

We remind our readers that you can have a conversation through the chat with Daleki school students next November 21st at 9'00 a.m. Mr. Rabindra Pachhai, the computing teacher and 8th school year students will be connected during 3 hours. So you already know it, you can seize this opportunity to ask them any doubt and whatever you want to know about children daily life, Nepalese culture, Dasain celebration, ... Go on then! They are waiting for you!

Pre-campanya de Nadal!
Retalla aquesta butlleta i ajuda'ns.
Fes un nou Padri
Pre-campaña de Navidad
! Recorte esta solicitud y ayúdanos ¡.
Haz un nuevo Colaborador
Christmas Pre-campaign!
Cut out this form and help us.
Get a new sponsor!

La cuina nepalesa és un secret que passa de mares a filles i, ja que la cuina forma part de la cultura, no és estrany que aquest país que posseïx un gran patrimoni cultural, també sigui força ric pel que fa a la gastronomia. És per això que podem trobar diferents especialitats, d'acord amb els diversos grups ètnics que conviuen al Nepal. Malgrat tot, la cuina d'aquest país canvia constantment degut a les diferents influències que rep de l'exterior, especialment les procedents de l'Índia i del Tibet.

Encetem aquesta secció dedicada a la gastronomia nepalesa, amb un plat senzill i força representatiu d'aquesta cuina, donat que té com a ingredient bàsic l'arròs. Aquest cereal és conreat en més de la meitat dels cultius de tot el país, i no és tant sols important com a aliment, sinó que té també un alt valor religiós. De fet, no hi ha cap cerimònia religiosa que es porti a terme sense l'ús de l'arròs. Se sol oferir als diversos déus i deesses i simbolitza la salut, la riquesa i la fertilitat. A vegades, fins i tot les vaques són alimentades amb arròs cuinat. Aquesta recepta es prepara especialment per a banquets o festes i és molt saborosa.

La cocina nepali es un secreto que pasa de madres a hijas y, ya que la cocina forma parte de su cultura, no es de extrañar que este país que posee un gran patrimonio cultural, también sea muy rico en el tema gastronómico.

De esta manera, podemos encontrar diferentes especialidades, según los diversos grupos étnicos que conviven en Nepal. A pesar de ello, la cocina de este país cambia constantemente debido a las diversas influencias que recibe del exterior, especialmente las que proceden de la India y del Tibet. Iniciamos esta sección dedicada a la gastronomía nepali con un plato sencillo y muy representativo de esta cocina, dado que tiene como ingrediente básico el arroz. Este cereal se cultiva en más de la mitad de las tierras dedicadas a la agricultura de todo el país, y es importante no sólo como alimento sino que posee también un alto valor religioso. De hecho, no hay ninguna ceremonia religiosa que se lleve a cabo sin el arroz. Se suele ofrecer a los diferentes dioses y diosas y simboliza la salud, la riqueza y la fertilidad. A veces, hasta las mismas vacas son alimentadas con arroz cocinado.

Esta receta se prepara especialmente para banquetes o fiestas y es muy sabrosa.

Nepalese cuisine is a secret passed down from mothers to daughters. Cooking and culture are inter-connected, and as Nepal has a great cultural heritage it is also very rich in traditional dishes. That's why we can find several food specialities within different ethnic groups. In addition, Nepalese cuisine is constantly changing owing to various influences mostly from Indian and Tibetan dishes.

We open this paragraph by writing a plain and representative dish, as it is mainly cooked with rice. This cereal is grown in 56% of available land in the country, and it is very important not only as food but it has religious value too. No Nepalese worship is performed without the use of rice. It is also offered to various gods and goddesses and it symbolises health, wealth and fertility. Even cows are also sometimes fed with cooked rice.

This recipe is occasionally prepared, especially for festivities and it is a very rich dish.

Pulao de verdures variades (Tarkariko pulao)

Ingredients (4 persones):

- 1 tassa i mitja d'arròs
- 3 cullerades de *ghiu* (mantega clarificada) o oli
- 1 tassa de branquillons de coliflor
- tassa de pèsols
- 1 pastanaga tallada en juliana
- 1 ceba molt picada
- 1 culleradeta de llavors de comí
- 4 cardamoms verds o 2 cardamoms negres
- 6 grans de pebre negre
- 2 claus
- 1 culleradeta de sal
- pebrot verd picant (*chilli*)
- 1 o 2 fulles de llorer
- 3 tasses d'aigua bullent
- Unes quantes fulles de coriandre finament tallades

Estris:

- 1 cassola fonda o 1 màquina per fer arròs al vapor (*rice cooker*)
- 1 espàtula
- 1 bol gran

Procediment:

Poseu l'arròs en remull durant 5 minuts. Renteu-lo i escorreu-lo. Escalfeu la mantega o l'oli i fregiu la ceba fins que estigui daurada. Afegiu totes les espècies. A continuació, afegiu totes les verdures i coeu-les durant uns minuts. Després tireu l'arròs, la sal i el pebrot i sofregiu-ho tot fins que l'arròs es torri. Poseu-hi l'aigua calenta, tenint en compte que ha de quedar per sobre l'arròs (de 2 a 5 cm). Tapeu-ho i bulliu-ho a foc lent fins que tot estigui cuït. Guarniu el plat amb les fulles de coriandre i serviu-lo ben calent.

Temps estimat: 20-25 minuts

Pulao de verduras variadas (Tarkariko pulao)

Ingredientes (4 personas):

- 1 taza y media de arroz
- 3 cucharadas de *ghiu* (mantequilla clarificada) o aceite
- 1 taza de ramilletes de coliflor
- taza de guisantes
- 1 zanahoria cortada en juliana
- 1 cebolla muy picada
- 1 cucharadita de semillas de comino
- 4 cardamomos verdes o 2 cardamomos negros
- 6 granos de pimienta
- 2 clavos
- 1 cucharadita de sal
- pimiento verde picante (*chile*)
- 1 o 2 hojas de laurel
- 3 tazas de agua hirviendo
- Unas cuantas hojas de cilantro finamente picadas

Utensilios:

- cazuela o 1 máquina para cocinar el arroz al vapor (*rice cooker*)
- 1 spátula
- 1 bol grande

Procedimiento:

Dejar el arroz en remojo durante 5 minutos. Lavarlo y escurrirlo. Calentar la mantequilla o el aceite y freír la cebolla hasta que se dore. Añadir todas las especias. A continuación echar todas las verduras y cocer durante unos minutos. Después tirar el arroz, la sal y el pimiento y sofreírlo todo hasta que el arroz se tueste. Echar el agua caliente, que ha de quedar por encima del arroz (de 2 a 5 cm). Tapar y hervir a fuego lento hasta que todo esté cocido. Decorar el plato con las hojas de cilantro y servir bien caliente.

Tiempo requerido: 20-25 minutos

Mixed Vegetable Pulao (Tarkariko pulao)

Ingredients (3-4 servings)

- 1 • cups rice
- 3 tablespoons *ghiu* (clarified butter) or oil
- 1 cup cauliflower pieces
- cup peas
- 1 carrot thinly sliced
- 1 onion finely chopped
- 1 teaspoon cumin seeds (*jira*)
- 4 green cardamoms (*sukhmel*) or 2 black cardamoms (*alaichee*)
- 6 black pepper corns (*marich*)
- 2 cloves (*Iwang*)
- 1 teaspoon salt
- green chilli (*khursani*)
- 1 or 2 bay leaves (*tejpat*)
- 3 cups hot boiled water
- small quantity of chopped coriander leaves

Utensils:

- 1 deep saucepan or rice cooker
- 1 spatula
- 1 big bowl

Directions:

Soak rice in water for five minutes. Wash and drain the water off. Heat *ghiu* or oil and fry onion till brown. Add all vegetables and cook for few minutes. Add rice, salt and green chilli. Fry till rice is dried and looks brownish. Pour 3 cups of hot water (2-5 cm above the level of rice). Cover and boil gently till the rice grains become tender and vegetables get cooked. Garnish with coriander leaves and serve hot.

Required preparation time: 20-25 minutes

Sí, vull col.laborar amb Vicki Sherpa Eduqual, per als seus projectes al Nepal.

Com apadrinar el projecte:

Amb una quota de 150,25 € anual

Forma de pagament:

- un cop a l'any
- cada mes
- cada trimestre
- cada semestre

Com fer una aportació única:

En aquesta ocasió, prefereixo fer una aportació de: Import

Forma de pagament:

- adjunto un xec a nom d'Eduqual per transferència bancària a "la Caixa"

Ent 2100. of 3405. dc93. c/c 2200053004
(Si us plau envii'ns el comprovant)

La Nostra Fundació no treballa amb el sistema d'apadrinament individual de nens. S'apadrina el projecte global. El padri rebrà informació sobre la pedagogia de les escoles i també la cultura, la religió, el folklore, la tradició, fotografies, dibuixos i referències personals de la comunitat educativa.

Nom i cognoms / Nom Empresa: N.I.F / C.I.F.

Adreça: D.P.:

Població: Província:

Tel: e-mail: Data de naixement:

Llengua: Català Castellà Anglès

Recordi que per poder desgravar aquesta aportació en la seva declaració de la renda, és imprescindible que tinguem les seves dades, incloent-hi el NIF.

* Les seves dades personals consten en un fitxer d'Eduqual per tal de mantenir-lo informat de les nostres activitats. Aquestes dades són estrictament confidencials.

* Per a altres tipus de col.laboració truqueu al telèfon d'EDUQUAL: 902 19 47 50

Senyors, els prego que fins a nou avis, atenguin els rebuts que EDUQUAL presentarà amb càrrec al meu compte/ a la meua llibreta.

Atentament
Signat:

Domiciliació bancària:

Entitat	Oficina	D.C.	Nº Compte

A _____ a _____ de _____ de 2003

FE D'ERRATES - FE DE ERRATAS - ERRATA

Revista número 0:

· A l'article signat per la presidenta de la Fundació, Vicki Sherpa, no es detallava l'horari exacte per a l'espai de xat que hi havia programat el 15 de juliol, que va ser de les 9'00 h a les 12'00 h.

· A l'article titulat *Vicky Sherpa Subirana participa en un debat amb els estudiants de la UAB*, es cita Cecilia Braslavsky com a professora organitzadora de l'acte, quan en realitat aquesta persona va ser convidada com a participant en el debat.

Revista número 0:

· En el artículo firmado por la presidenta de la Fundación, Vicki Sherpa, no se indicaba el horario exacto para el espacio del chat que estaba programado para el 15 de julio, que fue de las 9'00 h a las 12'00 h.

· En el artículo titulado *Vicky Sherpa Subirana participa en un debate con los estudiantes de la UAB*, se cita a Cecilia Braslavsky como profesora organizadora del acto, cuando en realidad esta persona fue invitada como participante en el debate.

Number 0 Magazine:

· In the article signed by the president of the Foundation, Vicki Sherpa, the exact time for the chat wasn't shown. It was planned for last July 15th and it took place from 9 a.m. to 12 p.m.

· In the article *Vicky Sherpa Subirana takes part in a debate with students from the Universitat Autònoma de Barcelona*, Mrs. Cecilia Braslavsky is referred as the organizer teacher of the act, while she was invited as a participant to the debate.